

blive en periode, hvor folk simpelt hen ikke tør sætte penge til side til deres pension. De vil holde op, holde pause, afvente, at pinsepakken er fuldt indfaset, og se, hvordan familiekonominen så er, hvad man har råd til at sætte til side til pension, og det uanset, om man har stor eller lille privatøkonomi.

Og hvad sker der så i den periode? Ja, for det første vil der ske det, at man får en faldende opsparing i det danske samfund. Økonomer har peget på, at det er helt oppe i størrelsesordenen 6 mia. kr. i fald. Men regeringen kan meget vel komme i den situation, at en del af de 6 mia. kr. vil blive omsat i et stigende privatforbrug. Fritelsen er jo stor til, når børnene gerne vil have en ny cykel, når man måske mangler et nyt og bedre lavenergikøleskab, eller hvis man har lyst til at købe en lidt dyrere ferie, og man ikke har sat pengene til side til pension, så at omsætte dem i privatforbrug.

Derfor skyder regeringen sig selv i foden ved at gøre det dårligere at spare op til egen pension. Man skyder sig selv i foden, fordi pengene risikerer at blive brugt til at modarbejde den økonomiske politik, regeringen hævder at stå for.

Lytter man videre til det, der bliver snakket om i frokostpausen, er noget af det, der optager folk utrolig meget i øjeblikket, den utryghed, den manglende sikkerhed, de føler i deres dagligdag. Uanset om formiddagsbladene skriver med store bogstaver, er det en kendsgerning, at antallet af grove og voldsomme kriminelle overfald og indgreb i det danske samfund stiger og stiger. Det er med til at gøre folk utrygge. Folk bliver bange, ikke kun for sig selv, men de er bange for deres børn. Folk, der bor ikke kun på selve Tingbjerg, men i området omkring Tingbjerg her i Københavnsområdet, ja, de er i øjeblikket bange for at lade deres børn være ude om aftenen. Selv om det er lyse sommeraftener, er de bange for, at deres børn tilfældigvis skal stå på en gade, hvor en flok andengenerationsindvandrere kommer op at slås med hinanden eller bare har lyst til at smadre alle butiksruderne, og at deres børn så risikerer at komme i klemme.

Den form for angst og usikkerhed og utryghed er med til at gøre tilværelsen alt, alt for dårlig for de mennesker, og derfor bør det være sådan, at hver eneste gang vi oplever kriminalitet og vold i det danske samfund, skal der slås hårdt ned. Så skal de pågældende volds mænd fanges, de skal straffes, og det skal ske hurtigt.

Men den manglende indsats er også med til at gøre, at danskernes forhold til udlændingene bliver langt dårligere, end det måske burde være. Danskerne oplever, at de halv- og helkriminelle andengenerationsindvandrere stort set kan få lov til at te sig, som de har lyst til. Danskerne oplever, at når man i indvandrerfamilierne mangler penge til et nyt køleskab, jamen så bevilges det selvfølgelig af socialforvaltningen. De oplever, at når børn af indvandrerfamilierne skal køres til specialundervisning i deres særlige etniske sprog og kultur, ja, så bliver der bevilget taxakørsel og lignende. Det er med til at skabe misundelse. Det er med til at skabe et samfund, hvor danskerne med rette føler sig tilsidesat. Derfor bør de ting selvfølgelig laves om.

Så er folk også ganske alvorligt bekymret for deres eget helbred. De er bange for at få sygdom, og de ser, at mange af de ældre i familien bliver behandlet dårligt. Folk er bange for at blive syge, for hvad nu, hvis de bliver bragt i den situation, at det er dem, der kommer på venteliste, at det er dem, der ikke kan få operation, at det er dem, der ikke har mulighed for at vende tilbage til deres arbejdsplads, men risikerer at miste både arbejde og deres gode helbred, fordi de skal stå alt for længe på en venteliste.

De kan læse hver eneste dag i aviserne, at den mad, de spiser, i større og større udstrækning er fyldt med kemikalierester, er fyldt med bakterier. Ja, vi så i går, at man omtalte iskager indkøbt i København som rene zoologiske haver. Til trods for at staten lover, at man nok skal passe på borgerne, til trods for at staten lover, at man med statens levnedsmiddelkontrol nok skal garantere folk gode madvarer, har risikoen for at få en salmonellainfektion aldrig været større end i dag, og det til trods for at hundredvis af millioner af kroner er blevet bevilget netop på det område.

Og det er jo et paradoks, at vi lever i et land med verdens højeste skatter, vi lever i et land med den mest gennemførte omfordeling, vi lever i et land, hvor man får at vide, også i dag, at omfordeling er en betingelse for vores velfærdssamfund, og til trods for det, jo mere omfordeling, jo højere skatter, jo flere problemer har vi.

Vi har verdensrekord i antal selvmord. Vi har, som CD's ordfører var inde på, meget store problemer med, at danskere er ensomme. Det er ældre, det er unge, det er handicappede, det er er sindslidende, der sidder for sig selv og er